

A járvány Magyarországra való betörésével az eredetileg másfél hónapos böjti időszak kissé kitolódott. Legalábbis én így élem meg, ami a lelki életem szempontjából egyáltalán nem olyan rossz. Minden évben nagy reményekkel várom a böjtöt. Azt terveztem, hogy most tényleg más lesz, mint eddig. Most tényleg több időt szánok Istenre, most tényleg sokkal jobban figyelek az üzenetére, idén lemondok dolgokról a lelki feltöltődés reményében... Persze ennek a végén aztán csalódás lesz... Mert hiába próbálok a családom mellett (férjemmel négy gyermeket nevelünk) kipréselni a napokból több Istennel töltött minőségi időt, valahogy a várt lelki fejlődés ha nem is nulla, de mindenképp kevesebb lett a vártnál. Most viszont úgy érzem, mintha ezzel a kényszerű „maradj otthon”-nal több időt kaptam volna a gondolkodásra, az Istennel való elmélyedésre, szóval a böjtre.

Persze valójában ebben az időszakban sincs több szabadidőm, amivel magam rendelkezhetnék - sőt! - , de azt érzem, hogy egészen más problémákkal kell megküzdeni, egészen más eldöntendő kérdések adódnak, különös lehetőségek merülnek fel. Amik miatt sokkal többször szólítom meg az Urat, többször nyitom ki a Bibliát, többször adok hálát!

A böjti áhítatos sorozatot rögtön követte a „Szeresd a várost, szeresd az egyházat” elnevezésű imamozgalom - talán ez is a böjti időszak kitolódásának érzetét növeli bennem. Aminek a megosztott imádságai sokat segítenek az Istenhez fordulásban, enyhítik az elszigetelődés érzését és engem is imádkozásra készítenek. Hálás vagyok érte!

Egy másik ilyen élményem a TV-n keresztüli istentisztelet létjogosultságának, és az otthoni úrvacsorának a kérdése volt. Mivel mindkettő fontos része volt eddig is az életemnek, megpróbáltam alaposan utána járni. Újra elolvastam a Heidelbergi Káténak és a II. Helvét Hitvallásnak az ide vonatkozó részeit, és olyan részletekre lettem figyelmes, amik eddig nem is tűntek olyan fontosnak.

Most, hogy nem lehettem együtt a gyülekezettel, éreztem át igazán a közös kehely használatának és az egy kenyér megtörésének az igazi jelentőségét. Most értettem meg azt is, hogy többen miért sürgetik azt, hogy különböző keresztény felekezetek együtt úrvacsorázzanak. Hálás vagyok Istennek, hogy az egyik szarvasi evangélikus gyülekezet testvéreivel én is részt vehettem egy ilyen alkalmon. Bízom benne, hogy Isten egyre több ilyen lehetőséget fog adni, és ezekkel is kifejeződhet az egy testhez tartozásunk.